

NAGYMAMA A PULCSIT

dühös ember a kiegyensúlyozottságtól fél, hogy belsőleg elvész a remélt erő, külsőleg pedig a látszat. hogy kiderül, a világ nem épp annyi, aminek önmagáért elgondolta, hogy oda a dominancia, a győzelmi mámor. meghitt élet helyén marad a kontroll: a sírás, az áldozati szerep. aztán dönts el, hogy nőd, kölyköd vagy beteged, akin át a haragot közönségességnek érzed. ő pedig fél, mert eljön a vége, elfogytak az ötletek, mikor ott van a hely, a szív, a testmeleged. rettegésből gyűjti ellened a tényeket, és hiába alázat, harmóniához minta, olyanná válsz szép lassan te magad is, mint a gerillaharcos. mielőtt bántani kellene, mielőtt vér folyna, vagy magadat halálba vinni, mondd neki: béke! és ha menekül, rájössz, mindent megért ez a rövid mondat. a hadvezér pedig, mint nagymama a pulcsit, szentnek hitt háborúban, más lelkeket újra és újra visszabonthat.

MAGÁRA FIGYEL

négy előtt tíz perccel vág félarcon a márciusi nap, pontosabban, az utca másik oldalán lévő emeleti ablak tükröződik be rám s az asztalomra. három nő az ablak mellől már készülöben. fizetnek és vonul a fény át a termen. bőven tele vagyok még keserőséggel, néhány hónap talán elég, azt mondják, a kávéba csak kevés cukor kell, különben oda a hatás. oda az egészség, a szív, ha túl édes, többet árt, mint az elme, mi kesernyén leleményes. ha magára figyel az ember, asztalra gyűrt kétségekkel: megint nem ismerem fel életem folyamát, minden meder más vízfénékre, más tükröződésre lát.

sötétlő csésze alja, ragad bele a kanál, ahogy szárad
körém a délután. ahogy sötétbe vegyül a szerda,
hogy bármi, ha körbevesz, volt vágyaknak felolvadt
maradék. kéne, hogy szeress – gyilkos, haszontalan
vágyak –, fejet hajtok, megelégszem veled:
életre szóló bukásnak.

